

ย้อนรอย

“สนามกีฬาชาติตระการโกศล”

“เป็นสมบัติชาติและสมบัติคนเมืองนครทุกคน”

พอล อุบลพันธุ์

พื่นที่อันเป็นนครศรีธรรมราช มีลักษณะภูมิประเทศเป็นสันเนินยาว “ขวางตะวัน” คือจากทิศใต้สู่ทิศเหนือ ด้านตะวันตกและตะวันออกเป็นที่ลุ่ม หรือท้องทุ่งนา ทั้งสองฝ่ายคือทุ่งปรังอยู่ทางด้านตะวันตก และทุ่งหยาอยู่ด้านตะวันออก แม้ปัจจุบันนี้จะไม่มีการเห็นแล้วเพราะความเจริญเติบโตของเมืองได้รุดล้า จนถึงแวดล้อมมีการไปหมดแล้วในวันนี้ วันนี้ทิศตะวันตกเป็นย่านการค้า ที่พักอาศัย ถนนใช้สัญจร ทิศตะวันออก ก็เป็นศูนย์การค้า ที่พักอาศัย ถนนใช้สัญจรสองสาย คือ ถนนพัฒนาการคูขวางและถนนเฉลิมพระเกียรติ ทั้งสองทิศ มีการถมดินให้เป็นถนนเพื่อหนีน้ำในขณะเดียวกันน้ำกลับท่วมในพื้นที่ต่ำแทน เช่นในตัวเมืองนครหลายแห่งเป็นปัญหา ในวันนี้และในอนาคต ยากและไม่มีผู้นำท่านใดวางแผนแก้ปัญหาเป็นโครงการระยะยาว วันนี้การทํานาทั้งสองทุ่ง ไม่มีภาพให้เห็นอีกแล้วครับ

เมื่อประมาณ ๒๐,๐๐๐ กว่าปีผ่านมาแล้วบริเวณนี้เป็นสันดอนทราย (SAND DUNE) ที่เพ่งโผล่พ้นน้ำขึ้นมาเป็นแนวยาวราวๆ ๑๐๐ กิโลเมตร คล้ายกำแพงทรายขนานกับทะเลตั้งแต่อำเภอขนอมซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของสันทราย เรื่อยมาลงมาเป็นอำเภอลิขิต อำเภอบ้านนา อำเภอบ้านนาเมือง อำเภอบ้านนาเมือง (ในบริเวณนี้ปัจจุบันถูกคลื่นกัดจนไม่มีสันทรายไปแล้ว) อำเภอหัวไทร และอำเภอเชียรใหญ่ สันทรายนี้ไปสิ้นสุดที่เกาะกูด พุดได้ว่าเริ่มต้นจากภูเขาที่คั่นเขตแดนอำเภอขนอมและลิขิต ไปสิ้นสุดที่ภูเขาเช่นกัน คือ “เขาบาท” ซึ่งคั่นเขตแดนระหว่างอำเภอหัวไทรและอำเภอเชียรใหญ่ สันทรายนี้ในบางตอนก็ซ้อนกันหลายๆ ลูกเหมือนคลื่นทะเล ทิศตะวันตกของเมืองนครก็เป็นทิวเขายาวเหยียดขนานไปกับสันทรายนี้อีกชั้นหนึ่งดูเป็นทิวทัศน์ที่ชวนมองยิ่งนัก ซึ่งสภาพเช่นนี้ยากที่จะเห็นในบ้านเมืองอื่น

เริ่มแรกเป็นสนามชาติตระการโกศล

บริเวณที่เป็นสนามชาติตระการโกศลนี้เดิมที่เรียกกันว่า “สวนป่า” เพราะมีต้นไม้ ใหญ่น้อยขึ้นปกคลุมบริเวณยาวตลอดไปจนถึงค่ายทหาร “มณฑลทหารบกที่ ๕ (ค่ายวิชราวุธ กองทัพภาคที่ ๔) มีไม้ยาง ไม้ตะเคียน ฯลฯ มากมายแต่ได้ถูกโค่นล้มตายลงไปหมดคงเหลือสภาพที่วันนี้ให้เห็นอยู่ในวันนี้ก็ตอนที่เป็โรงเรียนศรีธรรมราชศึกษา

“สวนป่า” ได้เลือนหายไปจากความทรงจำของคนนครศรีธรรมราชไปแล้วเพราะสภาพป่าหมดไปคงทิ้งคำนี้ไว้เป็นความหลังที่น่าเสียดาย สนามชาติตระการโกศลก็เป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของสวนป่านี้นี้แต่แทนที่จะเป็น “ป่าไม้” ก็เป็น “ป่าคอนกรีต” ขึ้นมาแทนที่

ในหนังสือพระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ครั้นเสด็จประพาสเมือง นครศรีธรรมราช ใน ร.ศ.๑๑๗ (พ.ศ.๒๔๑๑) พระองค์ได้แวะชมป่าละเมาะนอกเมืองบนสันทรายนี้ ก่อนที่จะเสด็จ พระราชดำเนินกลับลงเรือที่ท่าแพ ทรงเห็นว่าเป็นบริเวณที่มีธรรมชาติงดงามยิ่งนัก เหมาะสมที่จะเป็นสถานที่พักผ่อน หย่อนใจ พระองค์จึงพระราชทานนามไว้ว่า “สวนราชฤดี”

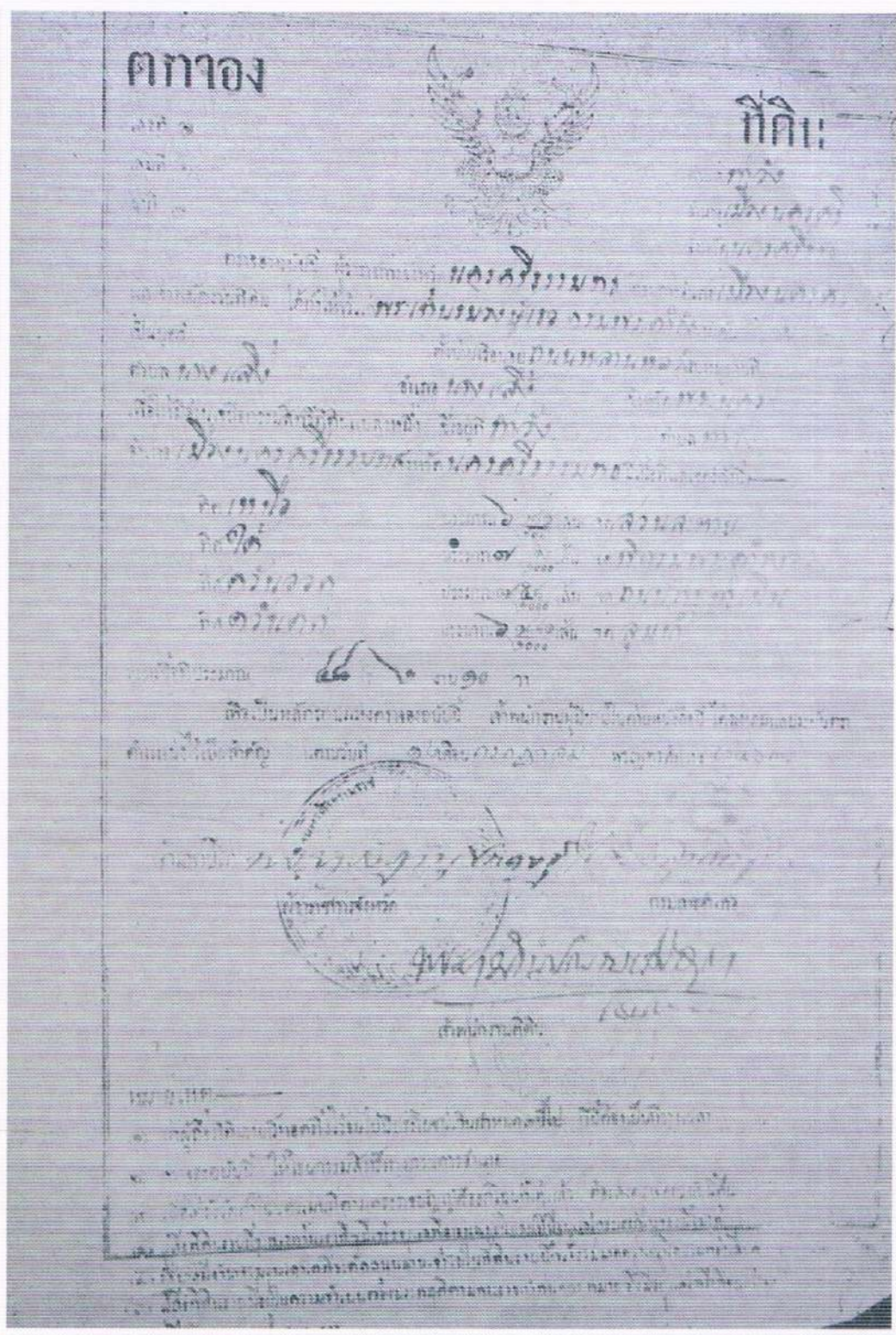
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเมื่อคราวเสด็จพระราชดำเนินเลียบมณฑลปักษ์ใต้ ใน พ.ศ.๒๔๕๘ ก็ได้เสด็จชมสวนราชฤดีที่สมเด็จพระราชบิดาพระราชทานนามไว้ ซึ่งในจดหมายได้พรรณนาถึงสวนราชฤดีไว้ว่า

“ทรงรถยนต์พระที่นั่งมาตามทางเดิม แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าสวนราชฤดี ซึ่งเป็นสวนหลวงพระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงโปรดเกล้าฯ ให้จับจองไว้เป็นสวนอย่างป่าละเมาะ มีหญ้าขึ้นเต็มสนามและต้นไม้ขึ้นเป็นพุ่มเป็นท่ม มีทางเลี้ยวลัดเวียนวนในระหว่างพุ่มไม้อันร่มรื่นนั้นโดยธรรมชาติเป็นเอง ฝีมือคนไม่ต้องช่วยตกแต่งอย่างใด เป็นแต่ไปแคว่ถาง กวาดเล็กน้อย ก็เป็นวนสถานที่สำราญได้ มีพลับพลาเล็กริมคลองเก่าในสวนนี้หลังหนึ่ง ข้างหลัง พลับพลาเป็นหนองบัวและทุ่งนา แลเป็น畦ไม้ชายทุ่ง แลแนวภูเขาใหญ่ ห้างออกไปเป็นเทือกเขานำดูยิ่งนัก เวลาขับรถไปตามทางก็แลเห็นแนวเขาสูงต่ำตลอดไปทางทิศตะวันตก ในบริเวณพลับพลาเล็กนี้ตามภายหลังได้ร่มไม้ มีแคร่พัก มีการเลี้ยงน้ำชา”

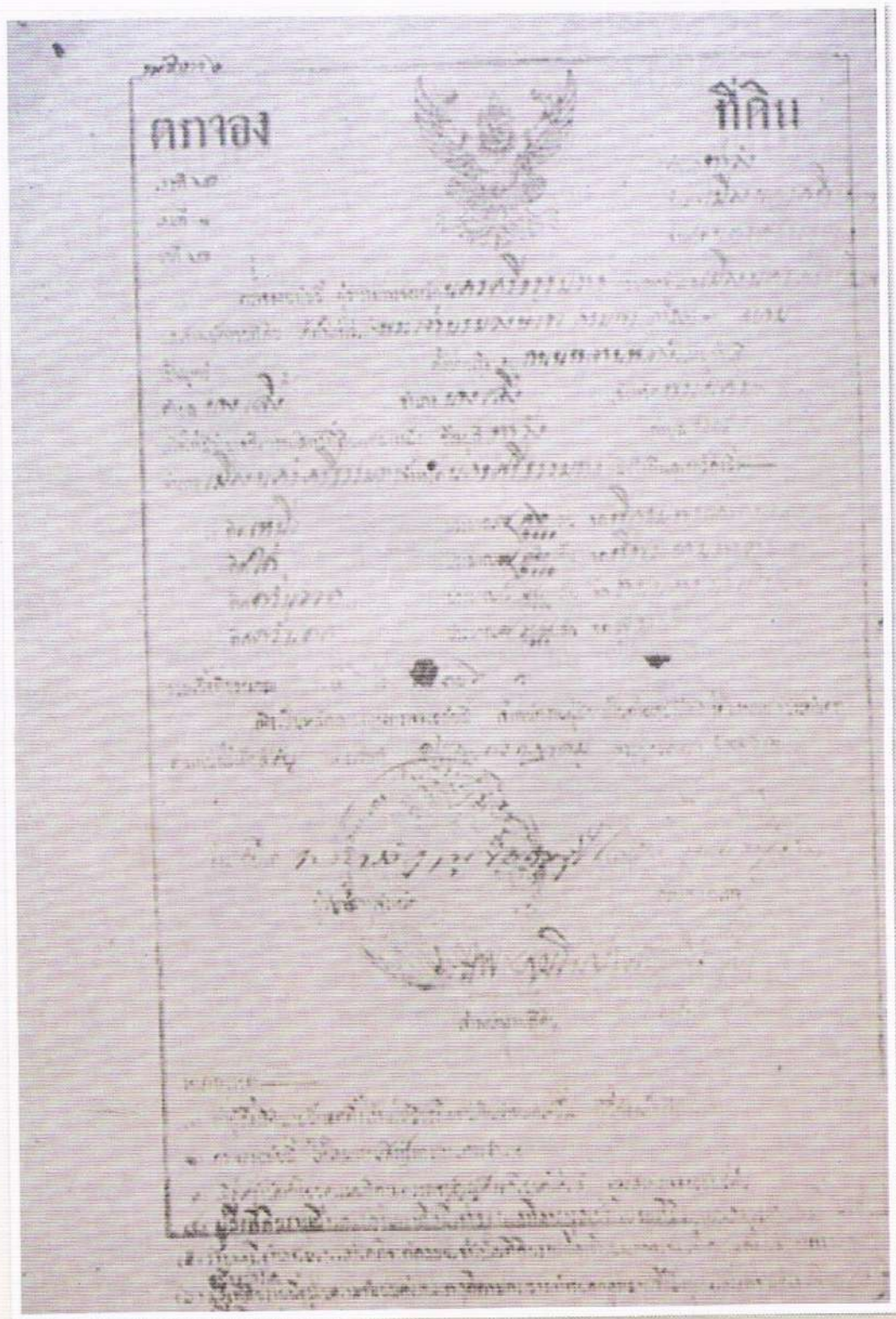
วันนี้สวนราชฤดี หรือสวนป่านี้เหลือเพียงแต่ชื่อให้คนเมืองนครรุ่นหลังนั่งวาดจินตนาภาพอดีตกันเอาเองใน ห้วงความนึกคิด

จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๔๖๓ จึงปรากฏเอกสารว่าที่ดินบริเวณสนามกีฬานี้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ (พระยศขณะนั้น) เอกสารแสดงตามกรรมสิทธิ์ดังกล่าวถึงนี้มี ๒ ฉบับ คือ ตราจอง หมายเลข ๑ รวมเนื้อที่ประมาณ ๔๘ ไร่ ๒ งาน ๑๐ วา

ทิศเหนือ	จุดสวนสหาย
ทิศใต้	จุดที่กรมพระดำรงจอง
ทิศตะวันออก	จุดถนนราชดำเนิน
ทิศตะวันตก	จุดกลุ่มน้ำ
ที่ดินแปลงนี้ระบุว่าตั้งอยู่ในตำบล “ท่าวัง” เอกสารสำคัญฉบับนี้ลงนาม	
อำมาตย์โท พระยารัษฎานุประดิษฐ์	ผู้ว่าราชการจังหวัด
หลวงสุนทรวิจิตร	กรมการอำเภอ
พระยามโนปกรณนิติธาดา	เจ้าพนักงานที่ดิน

ตารางของหมายเลข ๑

ตารางจองหมายเลข ๒

หนังสือ
ตารางจองหมายเลข

เอกสาร
ปรากฏว่าที่ดินที่
ในการ

นายวิชระสงคราม

เป็นอ
จังหวัดนครศรี
พ.ศ.๒
ขอรับวัดออกโฉ
ตั้งถ่านาหนังสือ

หนังสือสำคัญออกให้เมื่อ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๓
 ตราจองหมายเลข ๒ รวมเนื้อที่ประมาณ ๕๖ ไร่ ๓ งาน ๖ วา

ทิศเหนือ	จดที่กรมพระตำรงจอง
ทิศใต้	จดที่พระยามหาอำมาตย์
ทิศตะวันออก	จดถนนราชดำเนิน
ทิศตะวันตก	จดคูน้ำ

เอกสารรูปตำบลและลงนามเช่นเดียวกับเอกสารตราจองหมายเลข ๑ ในหลักฐาน "สารบาญแก่ทะเบียน"
 ปรากฏว่าที่ดินทั้งสองแปลงตามตราจองที่กล่าวนั้นได้โอนให้จังหวัดนครศรีธรรมราชเมื่อ ๑๓ เมษายน ๒๕๘๖

ในการโอนและรับโอน นายอิน ตุงคะพลิน เป็นผู้รับมอบนันทะลงนาม "โอน" ที่ดินให้
 จังหวัดนครศรีธรรมราช

นายอิระสงคราม วุฒิราษฎร์รักษา เป็นผู้รับมอบในนามของจังหวัด

นครศรีธรรมราช
 (รองอำมาตย์เอก พลวงวุฒิราษฎร์รักษา)

เป็นอันว่าที่ดินดังกล่าวได้เปลี่ยนกรรมสิทธิ์จากของสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพมาเป็นของ
 จังหวัดนครศรีธรรมราชตามหลักฐานข้างต้นนั้น

พ.ศ.๒๕๐๑ สมัยนั้นนายจันทร์ สมบูรณ์กุล ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ทำเรื่องราว
 ขอร้องวัดออกโฉนดที่ดินทั้งสองแปลงนั้น และมอบให้นายเชื้อม น้อยชูชื่น เสมียนตราจังหวัดเป็นผู้ดำเนินการแทนจังหวัด
 ดังสำเนาหนังสือต่อไปนี้

ที่ ๑๔๖๗๐/๒๕๐๑

ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๑

เรื่อง ขอร้งวัดออกโฉนดที่ดินของจังหวัดนครศรีธรรมราช

เรียน เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครศรีธรรมราช

ด้วยจังหวัดนครศรีธรรมราชมีที่ดินเป็นทรัพย์สินส่วนจังหวัดอยู่ที่ตำบลปากพูน (ท่าวัง) อำเภอเมือง นครศรีธรรมราชอยู่จำนวน ๒ แปลง คือ ตามตราจองเลขที่ ๑ เล่มที่ ๑ หน้า ๑ เนื้อที่ ๔๘ ไร่ ๒ งาน ๑๐ วา และตามตราจองเลขที่ ๒ เล่มที่ ๑ หน้า ๒ เนื้อที่ ๑๒ ไร่ ๑ งาน ๑๒ วา เพื่อเป็นหลักฐานอันมั่นคงในการถือกรรมสิทธิ์ ที่ดินทั้ง ๒ แปลงนี้ จังหวัดมีความประสงค์ขอเปลี่ยนตราจองเป็นโฉนดที่ดิน โดยที่ดินแปลงดังกล่าวทั้ง ๒ แปลงนี้ อยู่ติดต่อกัน จึงขอได้โปรดร้งวัดออกโฉนดเป็นแปลงเดียวกันด้วย

ในการร้งวัดเพื่อออกโฉนดที่ดินดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าขอมอบให้เสมียนตราจังหวัดจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นผู้แทนของจังหวัดดำเนินการขอออกโฉนดที่ดินและเป็นผู้ชี้แนวเขตที่ดินตลอดจนดำเนินการต่างๆ ในเรื่องนี้โดย ตลอดจนเสร็จการร้งวัดออกโฉนดรายนี้

ขอแสดงความนับถือ

จ.สมบูรณ์กุล

(นายจันทร์ สมบูรณ์กุล)

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

มหาดไทย

การดำเนินการเพื่อขอออกโฉนดที่ดินจากตราจอง ๒ ฉบับเป็นโฉนดอันเดียวกันของผู้ว่าราชการจังหวัดได้ สำเร็จเรียบร้อยลงตามความประสงค์เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๐๒ ตามปรากฏในวันเดือนปีที่ได้ออกโฉนด โฉนดดังกล่าว มีรายละเอียดดังนี้

๓ น.

ที่ดินระวาง ๓๗ โฉนดที่ ๒๑๔๐

๑ ฎ.

เลขที่ดิน ๑ หน้าสำรวจ ๒

ตำบลปากพูน

อาณาเขต ทิศตะวันออก

ทิศตะวันตก

ทิศเหนือ

๓ น.

ทิศใต้

เล่ม ๒๒ หน้า ๔๐

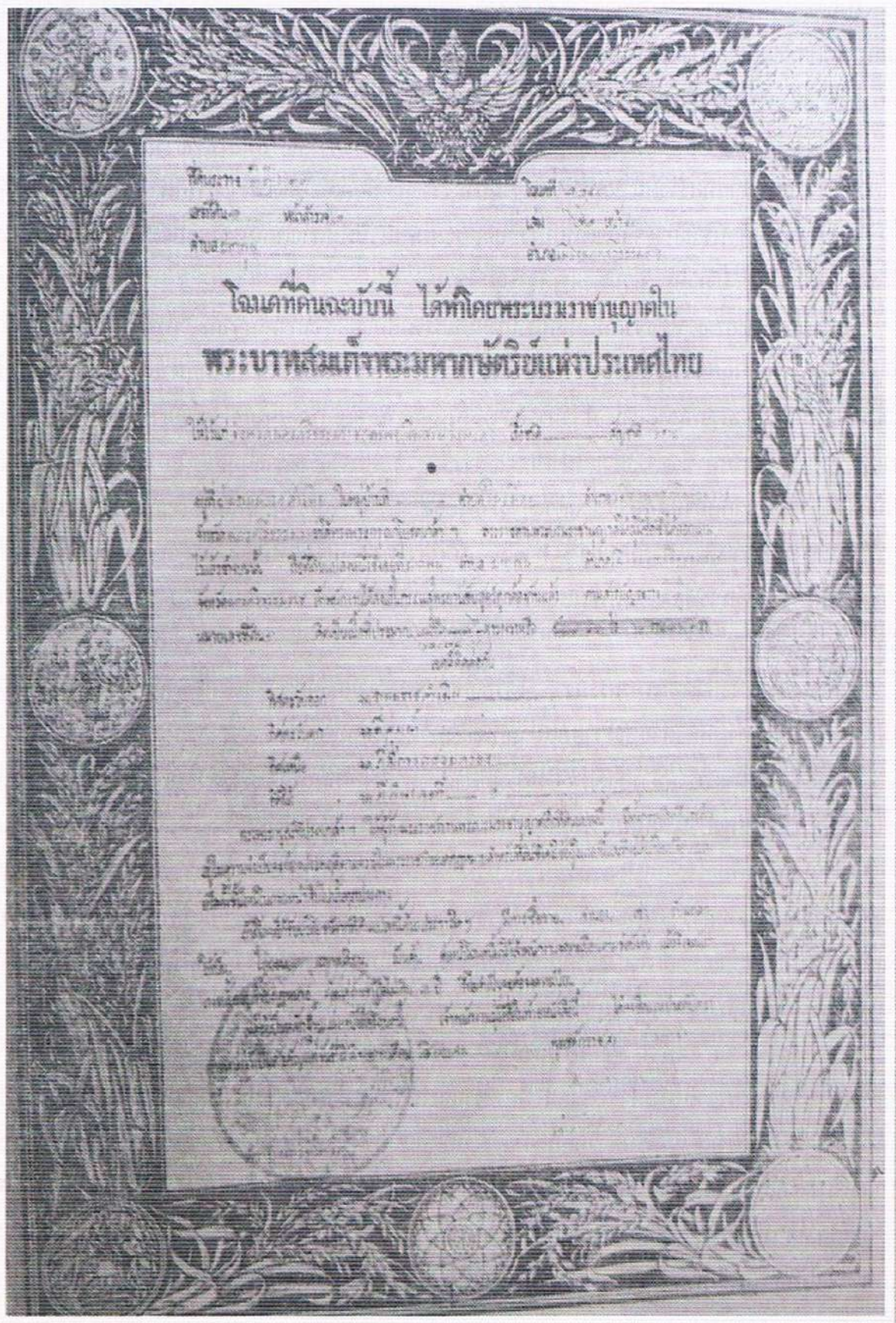
อำเภอเมือง นครศรีธรรมราช

จดถนนราชดำเนิน

จดที่ลุ่มน้ำ

จดที่มีการครอบครอง

จดที่ดินเลขที่ -๑- ๔๕

ตารางจองหมายเลข ๓

เนื้อที่ทั้งหมด ๒๓๐๑๘

ตารางวา หรือ ๕๗ ไร่ ๒ งาน ๓๘ ตารางวา

ในอดีตนครศรีธรรมราชนิยมจัดแข่งขันกีฬาทุกประเภทในกลุ่มหรือคณะต่างๆ กันที่บริเวณสนามหน้าเมือง ซึ่งเป็นสนามหลักตั้งอยู่ใจกลางเมือง ปัจจุบันเทศบาลนครศรีธรรมราชได้ปรับปรุงภูมิทัศน์เป็น “ปอด” ของคนเมืองไว้ออกกำลังกายและดำเนินกิจกรรมอื่นๆ นับว่าเป็นสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งของนครศรีธรรมราช

พ.ศ.๒๕๐๑ นายจันทร์ สมบูรณ์กุล ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราชในขณะนั้นพิจารณาเห็นสมควรว่าต้องหาสถานที่สร้างสนามกีฬามาตรฐานประจำจังหวัดสักแห่งหนึ่งเพราะการกีฬามีการพัฒนาการก้าวไกลมากขึ้น จึงได้ประชุมส่วนราชการจังหวัดที่เกี่ยวข้องและมีมติเอาที่ดินทางตอนเหนือของตัวเมืองนครศรีธรรมราชเป็นที่ตั้งสนามกีฬา คือ บริเวณ “สวนราชฤดี” ในอดีต

พ.ศ.๒๕๐๓-๒๕๐๔ หลังจากที่ดินแปลงนี้ได้เป็นกรรมสิทธิ์ของจังหวัดในฐานะ “ทรัพย์สินส่วนจังหวัด” แล้ว (ถึงแม้ว่าที่ดินบางส่วนถูกชาวบ้านและเอกชนรุกเข้าไปบ้าง) ได้ริเริ่มใช้เป็นที่ตั้งสนามกีฬาโดยได้รับงบประมาณครั้งแรกส่วนหนึ่งสำหรับปรับปรุงพื้นที่สนาม มีส่วนราชการที่เป็นแม่ข่ายใหญ่ คือ แผนกศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งมีนายศรีวิทย์ มุตตารักษ์ ซึ่งดำรงตำแหน่งศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราชในขณะนั้น แรกเริ่มมีการขอแรง ครู นักเรียน ประชาชน จากสถานศึกษาและที่ต่างๆ มาช่วยขุด ปราบ ถม เปลี่ยนพื้นที่ให้ราบเรียบ และได้รับการสืบทอดการดำเนินการต่อมาไม่ขาดสาย จนถึง พ.ศ.๒๕๑๑ ศึกษาธิการจังหวัดได้รับงบประมาณครั้งแรกสำหรับปรับปรุงพื้นที่สนามกีฬาจาก “องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย อ.ส.ก.ท.” (ปัจจุบันคือการกีฬาแห่งประเทศไทย) เป็นเงิน ๑๑๐,๐๐๐ บาท

พ.ศ.๒๕๑๒ จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้รับงบประมาณจากองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ได้สร้างสนามฟุตบอล อัฒจันทร์มีหลังคาและรั้วรอบสนามกีฬาจังหวัดเป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

พ.ศ.๒๕๑๕ คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย มีมติให้จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๗ (ชื่อในขณะนั้น) ในระหว่างวันที่ ๒๓-๒๙ สิงหาคม ๒๕๑๖ ด้วยเหตุการณ์นี้จังหวัดจึงต้องเร่งรีบในการปรับปรุงสนามกีฬาประจำจังหวัดเพื่อเตรียมรับกีฬาเขตแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๗ นี้ หน่วยงานราชการ บริษัทห้างร้าน ประชาชนทั่วไป ก็ช่วยเหลือทางการเงินแก่จังหวัด เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย กรมพลศึกษา รวมทั้งสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล เป็นต้น รวมยอดเงินที่มีการบันทึกไว้เป็นเงินทั้งหมด ๘,๘๑๓,๑๒๓ บาท

พ.ศ.๒๕๑๖ หลังจากสร้างสนามกีฬาประจำจังหวัดได้ระดับมาตรฐานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สภาจังหวัดนครศรีธรรมราชได้มีการประชุมเพื่อพิจารณาตั้งชื่อสนามกีฬานี้โดยเห็นว่าความสำเร็จทุกประการของการก่อสร้างสนามกีฬาแห่งนี้ได้รับความอุปการะและสนับสนุนงบประมาณจากองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย และสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นส่วนใหญ่ โดยมี พล.ต.อ. หลวงชาติตระการโกศล นามเดิม เจียม ลิมปิชาติ ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการกองสลากกินแบ่งรัฐบาลในขณะนั้น ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนหลักในการก่อสร้างสนามกีฬามาตั้งแต่ต้นรวมทั้งเป็นผู้ส่งเสริมกีฬาของชาติโดยเฉพาะของจังหวัดนครศรีธรรมราชมาโดยตลอดและที่สำคัญท่านเป็นคณนครศรีธรรมราชโดยกำเนิด เกิดตำบลท่าวัง อำเภอเมือง ด้วยเหตุผลต่างๆ ทั้งหมดนี้ที่ประชุมสภาจังหวัดนครศรีธรรมราชในขณะนั้นมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ใช้ชื่อสนามกีฬาประจำจังหวัดแห่งนี้ว่า “สนามกีฬาชาติตระการโกศล”

สนามกีฬาประจำจังหวัดแห่งนี้ได้ผ่านกิจกรรมกีฬามากมายทั้งระดับสมัครเล่นและระดับชาติ ในระดับชาติที่สำคัญได้ผ่านการเป็นเจ้าภาพกีฬามาแล้ว ๒ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๑ เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๗ ระหว่างวันที่ ๒๓-๒๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๖ เหตุการณ์ครั้งนี้ผู้เขียนได้มีโอกาสร่วมอยู่ด้วยในวันเปิดการแข่งขัน ยังจำได้แม่นว่า “พณฯ จอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นได้เดินทางมาเป็นเกียรติเป็นประธานเปิดการแข่งขันในวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๖ บรรยากาศในวันนั้นมีผู้คนมาร่วมชมพิธีมากมายจนถนนสนามแทบไม่มีที่ยืน ส่วนในวันปิดการแข่งขันคือ วันที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๖ ประชาชนแน่นขนัดอีกครั้งหนึ่ง มีมิโนราห์จากนักศึกษาวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช จำนวนเป็นพันคนออกมาชดทำเรียกเสียงปรบมือกึกก้อง มีการจุดพลุหลากสีสว่างขึ้นท่ามกลางความมืด เพลงกล่าขึ้น นักกีฬาจับมือ แสงไฟจากกระถางคบเพลิงที่สว่างไสวมาเป็นเวลา ๗ วัน ดับลง สิ้นสุดกีฬาเขตแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๗ ณ แผ่นดินนครศรีธรรมราช พบกันใหม่ที่กีฬาเขตแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๘ จังหวัดชลบุรี ๓-๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๗

ครั้งที่ ๒ เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ ๓๖ (ชื่อที่ใช้ในปัจจุบัน) ระหว่างวันที่ ๑๕-๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐ เหตุการณ์ครั้งนี้มีความเป็นทันสมัยขึ้น มีการเพิ่มชนิดกีฬามากขึ้น จบลงด้วยความประทับใจและความสำเร็จจากการร่วมมือของคณนครศรีธรรมราช

ภายในสนามกีฬาประจำจังหวัดนี้เป็นศูนย์รวมแห่งการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล วาโยน้ำ ยิงปืน เชกค-ตะกร้อ ฟุตซอล เปตอง เป็นต้น มีอัฒจันทร์ ๒ ฝั่ง ฝั่งที่มีหลังคา กับฝั่งกระถางคบเพลิง เป็นที่ตั้งสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย กกท. นครศรีธรรมราช ปัจจุบันมีการใช้ประโยชน์ในสนามกีฬาแห่งนี้โดยไม่ขาด ไม่ว่าจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาของสถานศึกษาต่างๆ รวมถึงกีฬาประชาชนทั่วไป ชุมชน หน่วยงาน ต่างๆ ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่สำคัญยังเป็นสถานที่ให้บริการกับประชาชนทั่วไปใช้เป็นที่ออกกำลังกายทั้งเช้าและเย็นทุกวันเป็นเวลาหลายปีที่ผ่านมาแล้ว

การใช้ชื่อเรียกสนามกีฬา

แรกเริ่มเดิมทียุคขณะที่เริ่มสร้างสนามกีฬาแห่งนี้ใช้ชื่อสนามกีฬาแห่งนี้ว่า “สนามกีฬาประจำจังหวัด นครศรีธรรมราช” มาโดยตลอด มาปี พ.ศ.๒๕๑๖ หลังจากมีการสร้างสนามกีฬาเสร็จสิ้นสมบูรณ์มิติในที่ประชุมจังหวัด เห็นสมควรเปลี่ยนชื่อมาเป็น “สนามกีฬาชาติตระการโกศล” ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นอย่างละเอียดแล้ว ผู้เขียนยังจำภาพอดีตติดตาว่าที่หน้าประตูทางเข้าสนามกีฬามีป้ายชื่อขนาดใหญ่โตมากกว่า “สนามกีฬาชาติตระการโกศล” มีการใช้ชื่อนี้มาจนถึงปี พ.ศ.๒๕๒๖ มีการเปลี่ยนชื่อใหม่อีกครั้งตามมติที่ประชุมจังหวัดว่า “สนามกีฬา จังหวัดนครศรีธรรมราช” มาจนถึงวันนี้ สาเหตุที่แท้จริงของการเปลี่ยนชื่อครั้งหลังสุดมีเหตุและเรื่องราวบางประการ ผู้เขียนขอสงวนไว้ไม่ขอบันทึกลงในบทความนี้

หน่วยงานราชการที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลสนามกีฬาประจำจังหวัด

พ.ศ.๒๕๑๙ สมัยนายศุภโยค พานิชวิทย์ ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราชในขณะนั้นได้ มอบหมายให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นผู้ดูแล บำรุงรักษา ความเรียบร้อย โดยมีแม่ทัพ

ในการบัญชาการคือ “ส่วนการศึกษา” ซึ่งเป็นส่วนราชการที่สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดในขณะนั้น โดยมีนายถาวร สิทธิฤทธิ์ ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการศึกษาคือผู้นำในยุคบุกเบิก โดยมีเจ้าหน้าที่และคนงานเพียงไม่กี่คนเป็นทีมงาน นายถาวร สิทธิฤทธิ์ ผู้นี้ถือว่าเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ทางการกีฬาของนครศรีธรรมราชคนหนึ่ง เพราะท่านได้มีส่วนร่วมในการดูแลสนามกีฬานี้มาแต่ต้น เริ่มจากการเป็นหัวหน้าส่วนการศึกษายุคต้นๆ เป็นหัวหน้าสำนักงานองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย จังหวัดนครศรีธรรมราช (อ.ส.ก.ท.) ยุคต้นๆ เป็นผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย จังหวัดนครศรีธรรมราช (กกท.) ยุคหลัง และย้ายไปอยู่หลายจังหวัดสุดท้ายมาเกษียณราชการที่บ้านเกิดนครศรีธรรมราช เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๗ ท่านเป็นอดีตนักกรีฑาเขต ๘ พร้อมกับได้รับรางวัลหลายรายการและเป็นที่โด่งดังมากในอดีต เป็นผู้ควบคุมการแข่งขันกีฬาระดับชาติมากมาย ท่านบอกกับผู้เขียนว่า “ท่านมีความรัก ความผูกพันต่อสนามกีฬานี้มาก ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตก็ว่าได้ ผ่านเหตุการณ์ที่กระทบทั้งดีและร้ายต่อสถานที่แห่งนี้มากมาย และไม่ลืมสนามกีฬานี้ตลอดไป” นี่คือการพูดของลูกผู้ชายที่มีสายเลือดนักกีฬาและเป็นปูชนียบุคคลที่ควรยกย่อง “คนกีฬาเมืองนครศรีธรรมราช”

